הפילה אשתו אינו נזיר. דלילמא האי דהפילה לא הוה בן קיימא שלא כלו לו חדשיו ולא ולד הוי וספק נזירות להקל: **ר' שמעון אומר.** אין דרך זו מוציאתו מידי נזירות: **אלא** (א) **אם היה בן קיימא הריני נזיר חובה ואם לאו הריני נזיר נדבה.** דקסבר ספק נזירות להחמיר: **חובה וילדה.** לאחר שהפילה: **הרי זה נזיר.** דהשתא מיהא ולד הוא דאית ליה וחיילא עליה נזירות: **ר"ש אומר.** שמא הראשון הוה בן קיימא וחל עליו נזירות והשתא כי ילדה לא חייל נזירות ואם כדבריך יעשה נמצא זה מביא חולין לעזרה אלא יחזור וימנה נזירות שנייה ויאמר אם הראשון שהפילה היה בן קיימא נזירות הראשונה חובה וזו נדבה ואם לא היה בן קיימא נזירות הראשונה נדבה וזו חובה: **גמ' האי מאי למימרא.** דכי נולד לו בן הרי זה נזיר: **מהו דתימא.** האי דקאמר לאו משום בן דוקא והאי דאמר בן לכשאבנה ממנה הוא דמשמע כגון ואבנה גם אנכי ממנה (בראשית ל) וכי נולד בת או טומטוס ואندרוגינוס נמי ליהוי נזיר קמ"ל דלא: **ולד דמיתשב ביני אינשי קאמינא.** דהיינו בן ותו לא קמ"ל דבת וטומטוס ואندרוגינוס נמי איקרו ולד: **ר' יהודה.** דאמר לעיל דספק נזירות להקל כדאמרי' בפ"ק (לעיל ד' ח.) דתניא הריני נזיר ע"מ שיש בכרי זה ק' כור והלך כו' ר' יהודה מתיר דספק נזירות להקל: **והפרישם קרבן וחזרה וילדה מהו.** מי הוי קדוש או לא: **אליבא דמאן.** קמיבעיא לך אי אליבא דר"ש פשיטא דהוי קדוש דהאמר ספק נזירות להחמיר וקודם שילדה אשתו נמי הוי נזיר: **אלא אליבא דר' יהודה דאמר ספק נזירות להקל מאי.** מי אמרינן כיון שהפרישו בשעה שהפילה ולא חיילא עליה (ב) נזירות כלל לא הוי קדוש כלל ומיבעי ליה למיהדר ולקדושי: **מאי נפקא לך מינה.** (ג) אי הוה קדוש או לא דהא ילדה וחיילא עליה נזירות: **נפקא מינה לגיזתו ולעבוד בו.** והכי קא מיבעיא ליה אי אמרת משעה שהפרישם תחילה כשהפילה הוה ליה קדוש הוה ליה אסור בגיזה ועבודה אלא אי אמרת דלא חיילא עליה נזירות אלא משעה שחזרה וילדה הוה ליה מותר בגיזה ובעבודה. מאי תיקו: **ושמע חבירו ואמר ועלי מהו אדיבוריה.** דההוא גברא קאי ומשמע ועלי להיות נזיר כשיהיה לך בן או (ג) דילמא אגופיה משמע אנפשיה דהכי משמע ועלי נמי להיות נזיר כשיהי' לי בן: (ד) **ושמע חבירו ואמר ואני מהו אנפשיה קאמר.** ומשמע כי קאמר ואני נזיר כשיהא לי בן: **או דילמא.** אדיבורא דחבריה קאי ומשמע כאילו אמר ואני רחימנא ליה לאותו בן כוותיך ואהא נזיר לכשיהא לך בן. (ה) אהא לעיל נמי כי קא מיבעיא ליה ועלי מאי טעמא לא מיבעיא ליה (ו) בהאי לישנא הא לא אפשר דלאו לישנא מתרגמא היא (ז) דלימא ועלי לאוהבו כמותך: **ואם תימצי לומר כל באנפיה.** בין אמר ועלי בין אמר ואני כסיפא ליה מילתא להדורי ליה למימר (ח) לכשיהא לי בן אהא נזיר דאי אדעתא לקבל עליו נזירות כשיהא לו בן למה לו להזיר בפני זה יזיר בינו לבין עצמו אלא מדקאמר ליה באנפיה איכא למימר דהכי אמר ליה אף אני אהא נמי נזיר כשיהא לך בן: (ט) **אמר הריני נזיר לכשיהא לפלוני בן ושמע חבירו ואמר ואני.** וה"ה דקא מיבעיא ליה ועלי (ג) ט) ול"ל מ"ה: **מאי.** מי (י) אמר כיון דשלא בפניו דאדי הבן קא מהדר ליה לא

כסיפא

חזרה וילדה. פי' מהריון אחר ולד קיימא הרי זה נזיר ודאי לרבי יהודה א) וילדה[1] זו ולד קיימא דממה שהפילה תחילה אפי' ספק נזיר לא[2] וכאילו לא הפילה כלל: **רבי שמעון אומר יאמר וכו'.** דלר"ש מעת שהפילה הוי ספק נזיר הילכך יתנה עתה בלידה זו ויאמר אם היה הראשון בן קיימא נמצא שילא נדרו מנזירות ראשון ומנזירות של לידה אחרונה נדבה או שמא הראשון נפל היה והמזירות הראשון נדבה היתה ועכשיו בלידה זו מוטלת עליו נזירות של חובה שנדר בנזיר שיהיה[3] לו ולד לכך צריך להתנות דלא סגי ליה בנזירות הראשון דשמא נדבה היתה: **לכשאבנה הוא** דקאמר. ולא בן ממש קאמר אלא ל' בנין כמו ואבנה גם אנכי (בראשית ל) וכה"ג[4] בנוי: **ולך** דחשיב **ביני אינשי.** דבת נמי לא מיתשבא וכל שכן טומטוס ואندרוגינוס קמשמע לן: **לך' יהודה** ב). בברייתא דאתניא לעיל פ"ק (דף ח.) דקאמר נגנב אינו נזיר הוא דקאמר לעיל[5] דמזיר דכרי דלא הוי נזיר כלל לר' יהודה אבל לא רצה לומר ר' יהודה דהפלאה הוא דאם כן אפילו היה הולד בן קיימא אינו נזיר כיון דבשעת הנדר לא היה הולד בעולם כנ"ל: **והפילה אשתו והפרישם קרבן.**

פי' לנזירותו וילדה פירוש מאותו הריון עצמו ולד קיימא דהשתא יש הוכחה גדולה מדהאי בר קיימא הנפל [הוה] נמי בר קיימא וכלו לו חדשיו דטיפה[6] היא נחלקת[7] לשתים הילכך חלה קדושה על קרבן שהפרישם כשהפילה שאוב[8] לא ג) הקדיש אותם הבהמות דאפילו לר' יהודה דאמר לא מחית איניש נפשיה לספיקא הכא דאיכא הוכחה גדולה קדוש הקרבן ליאסר בגיזה ובעבודה או דילמא ד) כי ה"ג דאיכא הוכחה לר' יהודה דלא מחית איניש לספיקא לא חלה הקדושה על הקרבן כלל מכח הפרשה ראשונה דשמא מקלת טיפה נקלטה מיד ומקלת הטיפה השניה[9] לא נקלטה עד אחר שני ימים או ביום ג' והוה נפל[10] (כך מסיק הש"ס ואזיל דלר"י קמבעיא ליה ה) דאי אליבא דר' שמעון הא אמר ספק נזירות להחמיר דבדלא ילדה נמי הוי קדוש מספק והשתא נמי כי ילדה אינו אלא ספק אלא אליבא דר' יהודה דאי לא ילדה חולין הוא והשתא כי ילדה ליה מי הוי קדוש מספק וכדפי': **ונפקא** מינה לגיזתו ועבודתו [ולא] דלילקי אהאי משום דליכא ו) כי[11] הך סברא דולד אחרון משוי ליה[12] בספק דאי מספקא ליה להש"ס דשמא לילקו בודאי[13] מדשני בר קיימא הראשון אינו נפל א"כ לר' שמעון נמי מצי למיבעי למלקות דאי לא ילדה ליכא קדושה ודאית אלא הוי ספק לר' שמעון והשתא דילדה יקדש בודאי אלא ש"מ דלא משמע ליה להש"ס דלקי דקדושה ודאית אין בו כי נמי ילדה אפי' לר"ש. ע"כ הגה"ה): **ושמע חבירו**[14] **ואמר** ו) **ועלי.** היכא דאמר ואני ועלי מדבוריה משתמע כלומר גם אני נודר בנזיר כשיהיה לי ז) בן: **את"ל** הך **אגופיה משתמע.** הואיל ואמר עלי היכא דאמר ואני מהו אנפשיה קאמר כלומר אפי' בשאמר ואני אגופיה משתמע או דילמא רחימנא לך כוותך לכשיהיה[15] בן קיימא: **את"ל** כל **באנפיה כסיפא** ליה מילתא. דילמא[16] משתמע ה"ק דרחימנא לך כוותך: ו) **אמר** ראובן הריני נזיר כשיהיה ללוי בן. ושמע שמעון ואמר ואני מיה[17] שאמר שלא בפניו אנפשיה קאמר או דילמא ה"ק רחימנא ליה לפלוני כוותך: **הריני** נזיר ונזיר כשיהיה לי בן. דהשתא [כשקיבל] נזירות דנפשיה בריש והתחיל ומונה את שלו שהרי קבלו מתחילה קודם נזירות דבנו ובמלאת ימי נדרו מגלח ומביא קרבנות לנזירות דנפשיה ואחר כך מונה את של בנו וכן כשישלים את נזירות בנו יגלח ויביא קרבן לנזירותו: **הריני** [נזיר] כשיהיה לי בן ונזיר. דהשתא[18] קבל נזירות דבנו בריש ונזיר[19] מלבד נזירות דבנו קיבל עוד נזירות אנפשיה התחיל מונה את שלו ומונה את של בנו כיון[20] דקבל עליו תחילה נזירות של בנו הוא זקוק למנותם מיד כשיוולד ואחר שהשלים נזירות בנו ישלים נזירות של עצמו ואחר כך יגלח על שתיהם ומביא שתי קרבנות אחד לנזירות בנו ואחד לנזירות עצמו אבל לא יגלח אחר שהשלים נזירות [בנו] דאם כן היאך ישלים נזירותו נמצא כי לא יוכל לגלח בהשלמת נזירותו דאין גידול שיער פחות משלשים יום ונהי דאם נדר נזיר מרובה שהיה נשאר אחר נזירות דבנו שלשים יום דאז היה יכול לגלח לנזירות בנו ולהשלים נזירותו ולשוב ולגלח מ"מ במתניתין דמיירי בסתם נזירות דהוי שלשים יום הילכך[21] אם יגלח ה) לנזירות בנו לא יוכל לקיים מצות גילוח אנזירות דנפשיה לכך לא יגלח עד שישלים שתי הנזירות ויביא שתי קרבנות: הריני

כ) א מיי' פ"ל מהל' נזירות הל"ז:

כא ב מיי' פ"ט מהל' נזירות הל"י ג:

כב ג ד מיי' שם פ"ב הל' ה:

נוסחת הריב"ן

א) (נזירות) ליתא בכ"י: ב) מיהא השתא מיהא קדוש הוא דהא ילדה כו': ג) אי בגוף המעשה ומשמע דקאמר ועלי לאיזה נזיר: ד) (ושמע חבירו כו' לי בן) ליתא בכ"י: ה) וא"ת: ו) מיבעי ליה הכי דלמא ועלי אדבוריה משמע הא כו': ז) דלמא: ח) למימר ליה: ט) ולא מפי המורה: י) אמרינן:

הגהות התוספות

1. ל"ל מלידה זו דולד קיימא. 2. ל"ל לא הוי. 3. ל"ל כשיהיה. 4. ל"ל ובהכי נמי הוי בנוי. 5. מתניתא לעיל עד מיתת נזיר כלל נמחק. 6. ל"ל דטיפה אחת. 7. בס"א ונחלקה. 8. ל"ל אף שאוב לא הקדיש אותם הבהמות. 9. בס"א ליתא מיתת השניה. 10. ל"ל והוא הוי נפל. ומסיק הש"ס כו'. 11. ל"ל דליכא למימר הך כו'. 12. ל"ל למשוי ליה ולדאי אלא בספק. 13. ל"ל כודאי. 14. ל"ל ושמע חבירו ואמר ועלי. היכא דאמר ועלי אדיבוריה משמע. 15. ל"ל לכשיהיה לך. 16. בס"א ליתא מיתת דילמא. ול"ל ומסתמא. 17. ל"ל מי אמרינן כיון שאמר. 18. בס"א השתא. 19. מיתת ונזיר נמחק ול"ל ומלבד. 20. ל"ל דכיון. 21. מיתת הלכך נמחק. ול"ל אם יגלח כשישלים.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אלא ימנה נזירות ויאמר אם היה בן קיימא: (ב) ד"ה לו דילמא כו': (ג) ד"ה אמר הריני כו': וה"ה דקא מיבעיא ליה ועלי אלא חדא מהם נקט הס"ד:

גליון הש"ם

גמ' ר"י דברי הוא. עי' לקמן דף לד ע"א תד"ה אלא ר"י וע"ש:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) תוס' ד"ה חזרה וילדה פי' מהריון וכו' ולאי לר' יהודה וילדה. מיתת וילדה נמחק וכ"כ מלידה זו וכו' אפי' ספק נזיר לא הוי וכו' כנ"ל: ב) ד"ה לר' יהודה וכ"כ רבי יהודה דבכרי וכו' כנ"ל: ג) ד"ה והפילה אשתו והפרישם קרבן וכו' הלכך תלה קדושה על קרבן שהפרישם כשהפילה שאוב לא הקדיש אותם הבהמות. מלות הקדיש אותם הבהמות נמחקו וכ"כ יקדיש אותם בהמה כנ"ל. ס"מ: ד) באר"ד אי דילמא אפי' כי האי גוונא כנ"ל: ה) באר"ד ומקלת הטיפה לא נקלטה עד אחר שני ימים או ביום ג' והוה נפל דא"כ לר' שמעון נמי מצי למיבעי למלקות דאי לא ילדה ליכא קדושה ודאית אלא הוי ספק לר' שמעון והשתא דילדה יקדש בודאי אלא ש"מ דלא משמע ליה להש"ס דלקי דקדושה ודאית אין בו כי נמי ילדה אפי' לר"ש. ע"כ הגה"ה): ו) אמר ועלי. היכא דאמר ואני ועלי מדבוריה משתמע כלומר גם אני נודר בנזיר כשיהיה לי ז) בן: את"ל הך אגופיה משתמע. הואיל ואמר עלי היכא דאמר ואני מהו אנפשיה קאמר כלומר אפי' בשאמר ואני אגופיה משתמע או דילמא רחימנא לך כוותך לכשיהיה בן קיימא: ו) אמר ראובן הריני נזיר כשיהיה ללוי בן. ושמע שמעון ואמר ואני מיה שאמר שלא בפניו אנפשיה קאמר או דילמא ה"ק רחימנא ליה לפלוני כוותך: הריני נזיר ונזיר כשיהיה לי בן. דהשתא [כשקיבל] נזירות דנפשיה בריש והתחיל ומונה את שלו שהרי קבלו מתחילה קודם נזירות דבנו ובמלאת ימי נדרו מגלח ומביא קרבנות לנזירות דנפשיה ואחר כך מונה את של בנו וכן כשישלים את נזירות בנו יגלח ויביא קרבן לנזירותו: הריני [נזיר] כשיהיה לי בן ונזיר. דהשתא קבל נזירות דבנו בריש ונזיר מלבד נזירות דבנו קיבל עוד נזירות אנפשיה התחיל מונה את שלו ומונה את של בנו כיון דקבל עליו תחילה נזירות של בנו הוא זקוק למנותם מיד כשיוולד ואחר שהשלים נזירות בנו ישלים נזירות של עצמו ואחר כך יגלח על שתיהם ומביא שתי קרבנות אחד לנזירות בנו ואחד לנזירות עצמו אבל לא יגלח אחר שהשלים נזירות [בנו] דאם כן היאך ישלים נזירותו נמצא כי לא יוכל לגלח בהשלמת נזירותו דאין גידול שיער פחות משלשים יום ונהי דאם נדר נזיר מרובה שהיה נשאר אחר נזירות דבנו שלשים יום דאז היה יכול לגלח לנזירות בנו ולהשלים נזירותו ולשוב ולגלח מ"מ במתניתין דמיירי בסתם נזירות דהוי שלשים יום הילכך אם יגלח ה) לנזירות בנו לא יוכל לקיים מצות גילוח אנזירות דנפשיה לכך לא יגלח עד שישלים שתי הנזירות ויביא שתי קרבנות: הריני

מוסף רש"י

ואמר ואני. והוא הדין אם אמר ועלי, מהו אנפשיה קאמר. שיהא נזיר כשיהא לגופי בן, או דילמא ה"ק רחימנא. והרייני בנזירות כשיהיה לך בן קאמר (ראמ"ה בשמו).

פי' הרא"ש

חזרה וילדה אחר שקיבל עליו נזיר והביא קרבן הרי זה נזיר שמחמת הנפל לא חל עליו נזיר ולר"ש צריך להתנות כבראשונה שמא הא' היה בן קיימא. ומודה ר"ש בילדה טומטום דלא הוי נזיר אע"ג דהוי ספק זכר ספק נקיבה דלספק' כזו לא מחית נפשיה שלא היה דעתו על טומטום כלל: מהו דתימא לכשאבנה קאמר. כלומר בן דקאמר לשון בנין כמו ואבנה גם אנכי ממנה: דחשובי ביני אינשי ובת טומטום ואندרוגינוס לא חשיב: ר' יהודה דברי הוא. ברייתא דאייתינן לעיל. והפילה אשתו והפרישם קרבן וחזרה וילדה.

פי' הרא"ש (המשך)

פי' בו ביום ומסיק דמבעי' ליה אליבא דר' יהודה דאמר על נפל לא הוי ז) נזיר. והיא לא חזרה וילדה פשיטא דלא הוי קידושי. אבל השתא דילדה בו ביום איכא הוכחה דהוי בן קימא שאין אשה מתעברת וחוזרת ומתעברת וטפה אחת נחלקת לשנים. או דלמא זה נגמרה צורתו לז' והראשון נגמרה צורתו לט' ולא כלו חדשיו ולא קדיש והגוזז ועובד בו פטור. אבל לר' שמעון כיון דממה נפשך חייב למנות נזירות ולהביא קרבן קדוש. ואע"ג דאי בעי לא יקבל עליו נזירות ויעמוד בספק זה לעולם ולא יגלח ולא יביא קרבן נמצא שאין בהפרשה זו כלום. מ"מ כיון שהפריש קרבן עלה בדעתו שרוצה לקבל עליו נזירות והוי כאומר הרי אלו בהמות קדושים לקרבן נזיר שאקבל עלי דמסתבר דקדשי. א"נ כמו שחייב להיות נזיר מספק כמו כן חלה קדושה על קרבן מספק ואסור בגיזה ועבוד'; אדיבוריה משמע. כלומר ועלי נמי להיות נזיר כשיה' לך בן גם אני מקבל עלי נזירות כשיהיה לי בן. ואת"ל דועלי ודאי אגופי משמע. דמשמע על

ז) ל"ל על נפל לא הוי נזיר ואם לא חזרה וילדה פשיטא דלא קדיש.

כסיפא ליה מילתא אמר הריני נזיר לכשיהא לפלוני בן ושמע חבירו ואמר ואני מהו מי אמרינן שלא בפניו אנפשיה קאמר או דילמא הכי קאמר ליה רחימנא ליה כוותיך [א]תיבעי: **מתני'** [ב]הריני נזיר ונזיר כשיהיה לי בן התחיל מונה את שלו ואח"כ נולד לו בן משלים את שלו ואח"כ מונה את של בנו הריני נזיר כשיהיה לי בן ונזיר התחיל מונה את שלו ואח"כ נולד לו בן מניח את שלו ומונה את של בנו ואח"כ משלים את שלו: **גמ'** בעי רבא אמר הריני נזיר לאחר עשרים יום ומעכשיו מאה יום מהו [ג]כיון דהלין מאה בעשרין לא שלמין לא חיילין או דילמא כיון דאית ליה גידול שער לבסוף חיילין ותיבעי ליה [ד]נזירות מועטת חדא מגו חדא קא מיבעיא ליה את"ל

[ג]**הריני נזיר כשיהיה לי בן.** פירוש דקתסי[1] נזירות דהוי שלשים יום ונזיר מאה יום נזירות דנפשיה והשתא נמי קבל נזירות דבנו בריש"א והתחיל למנות נזירות דנפשיה ק' יום ונולד לו בן עד שבעים ויום שבעים נמי בכלל לא הפסיד כלום פירוש [ג] אחרי שנזירות בנו של שלשים יום מובלעים תוך ק' יום עדיין[2] דפירש ד) ולא[3] הני ק' יום עולים לנזירות דבנו וגם למאה יום דנפשיה דלף ע"ג דמיד כשיוולד בנו צריך להניח את שלו ולמנות של בנו שהרי קיבלו תחילה כדאמר לעיל אפ"ה כיון דשל בנו מובלעין בתוך המאה יום עולים לשל בנו ולשלו ושלים מאה יום ויגלח על שניהם ויביא שני קרבנות וה"ה לעיל כי אמר הריני נזיר כשיהיה לי בן ונזיר והתחיל למנות את שלו אם נולד לו הבן למניינו ביום א'[4] לתותן שלשים יום עולין היו לבנו ולעצמו כיון דשל בנו מובלע בשל עצמו לחודי ולחודי ל' יום ודוקא כי קבל נזירות דבנו בריש"א דמיד שנולד הוי זקוק למנות אותו מהני הבלעה אבל קבל נזירות דמאה יום בריש"א אפי' נולד לו הבן קודם ע' יום צריך להשלים המאה יום בריש"א כשקיבל עליו תחילה דלא חייל נזירות בנו עליו [עד] השלמת נזירותו אלא משלים נזירות ק' ויגלח ויביא קרבן לנזירותו ושוב יעשה נזירות דבנו ל' יום ויגלח לל' יום ויביא קרבן: ה)**לאחר** שבעים. היינו ע"א סותר ול"ג סותר שבעים יום דהא אינו סותר ע' וה"פ מניח את שלו ומונה את של בנו ולאו דוקא סותר כלומר[5] מניח את מניינו ומונה שלשים דבנו: שאין תגלחת פחות משלשים יום. פי' לכך אין עולין שאר הימים שעד ק' ימים לנזירות דבנו לפי שאין נזירות דבנו פחות משלשים יום וליכא ל' יום עד גמר השלמת מאה ולכך זקוק להפסיק מניינו הואיל דנמשך דבנו[6] על ימי נזירותו ולשון תגלחת אינו מכוון דטפי ה"ל למימר שאין נזירות פחות משלשים יום ונקט שאין תגלחת למימר מכשישלים[7] ד) של בנו יחזיר למניינו וישלים נזירות הק' יום ויגלח בסוף כל המנין אמ' לכולן אבל בסוף מנין דבנו אינו מגלח דאם כן לא יוכל להשלים אחר[8] נזירות שלו דליכא שלשים יום מנזירות: הגה"ה לכאורה משמע כדמפרש דאחר שישלים של בנו יחזור וישלים את שלו כי ימי בנו אין עולין לנזירות מאה יום שלו כמו בריש"א ה) דקתני מניח את שלו מיהא יש בירושלמי נולד ביום שמונים קותר עשרה נולד ביום תשעים קותר את[9] שיטת הירושלמי מיד שנולד הבן מונה של בן ו) לגמרי[10] ואותו מנין בן עולה לו לנזירות דק' יום ושמא י"ל הירושלמי דקותר כ' כלומר בשביל בנו קאמר דמונה עשרה של מאה וכ' אחר המאה ולעולם ה"ג קאמר שאין עולה לנזירות דמאה כלל וחוזר וישלים המאה כמו שהיה לו למנות בלידת[11] הבן ובגמרא מוכחא דאם נולד ע"א[12] דקותר אע"ג דליכא שלשים יום עד המאה מיום לידת הבן והטעם דיום לידת הבן וימנית ממנין שלו ולא תחשב לימי הבן וליכא אלא כ"ט עד יום ק' ז) וע"ע שפירש לעיל שאם נולד הבן ביום ראשון שהתחיל בו נזירותו שימנה ל' ועולין לשניהם וצריך ליתן חילוק בדבר דריש"א הואיל וביום לידת הבן התחיל למנות נזירות של עצמו ימנה לשניהם אבל הכא שהתחיל זה ימים רבים של עצמו לא ימנה יום הלידה לבנו כי אם לעצמו. ע"כ הגה"ה: **בעי רבא אמר הריני נזיר לאחר כ' יום ומעכשיו מאה יום מהו.** כיון דהלין מאה יום לא שלמי בהנך עשרים יום לא חיילא נזירות של מאה יום עליה מעכשיו דמסתמא אין דעת זה האיש להפסיק נזירות שימנה עתה עשרים יום מן המאה יום ואחר עשרים יום ימנה נזירות שלשים יום שקבל עליו לאחר עשרים יום ושוב ימנה שמנים יום להשלים המאה יום אלא אחרי שאינו יכול להשלים המאה יום שלו אחרי שהפסקת נזירות של ק' יום בהלין כ' דעתו שאלו כ' יום יהיו פנויים ויהיה מותר ביין ובמגלחת בהנך כ' יום ואחר כך ימנה ל' יום לגלח[13] ויביא קרבן ושוב מונה ק' יום לצופין ויגלח ויביא קרבן ומה שאמר מעכשיו מאה יום ר"ל ומעכשיו כמו כן אני מקבל ק' יום אחר שאעשה סתם הנזירות לאחר כ' יום וא"ת ואמאי לא פשיט ממתני' דקתני מניח את שלו ומונה של בנו ושוב משלים את שלו אלמא לא חיים האי גברא להפסקת נזירותו דליכא[14] למימר שאני מתני' כשהתחיל למנות נזירותו סבור היה לתשלומין[15] שלא ידע שיוולד לו בן תוך ימי נזרו וגם אפשר[16] להיות שפעמים ישלים נדרו קודם שיוולד לו הבן הילכך גמר ונדר ואפי' יוולד הבן מפסיק נזירותו ומניח ח) נדרו ומונה את של בנו ולא קפיד בהפסק נזירותו אבל הכא דלא אפשר כלל אם[17] יתחיל נזירות של מאה יום צריך להפסיק כשיעברו כ' יום הילכך לא חייל עליה נזירות של מאה לאלתר: **או דילמא כיון דאית ליה גידול שיער לבסוף חיילא.** פי' כיון שנשארו לו ל' ימים לאחר סתם נזירות כדי גידול שיער היינו נזירות שלם חיילא ולא חיים בהפסקת נזירותו והכא נשארו לו אפי' פ' יום הלכך מונה עשרים יום הללו לנזירות דמאה יום ויפסיק וימנה ל' יום ויגלח ויביא קרבן ואחרי כן ימנה פ' יום להשלמת מאה יום וה"ג אמרינן בברייתא דמייתי לקמן אחר שמנה ל' יום אינו מונה רק פ' יום להשלים המאה יום על העשרים שמנה קודם שלשים יום ואע"ג דתגלחת קותר היינו כדי שיהיה לאחר התגלחת שלשים יום כדי גידול שיער אבל אם נשארו אחר התגלחת שלשים יום עד כלות נזירותו אינו קותר כלום כיון דאית ליה גידול שיער דתגלחת טהרה והכי אמרינן בפ' ג' מינין (לקמן מד.) והכא נשארו לו פ' יום כדי גידול שיער ויותר[18] ואע"ג דאמרינן במתניתין נולד לו בן עד ע' לא הפסיד כלום דימי בנו עולים למנין הק' יום ט) והכי אמרינן לקמן בברייתא דאחר שמנה נזירות של ל' יום מונה פ' יום להשלים הראשונים[19] ולא שלקי הנך ל' יום אע"ג דמובלעין הם תוך הפ' יום דלא[20] דמיא למתניתין דבמתניתין לא נדר נזירות אלא אם יוולד אחר ע' אבל אם יוולד תוך הע' שיוכל להבליע נזירות דבנו תוך הק' אין דעתו למנות נזירות לבנו[21] אלא ל' אחרונים יעלו לשניהם דהיינו ק' יום בין הכל ומה שלא אמר בפי' הריני נזיר כשיהיה לי בן ומעכשיו נזיר כשיהיה קודם שיתחיל אותו נזירות שאמר לאחר ל' יום דהא י) דלאמר נזיר סתם דהיינו ל' יום הילכך חלה כ) לנזירות דמעכשיו לאלתר ומגלח ביום ל' ושוב מונה נזירות כ) שנדר לאחר ל' ומגלח לסוף ל' אלא הא בעי רבא כ) כיון דאמר הריני כו': **כיון דהלין ק' בעשרין לא שלמין לא חיילין.** מעכשיו ומותר לשתות יין אלא מונה ל' לאחר כ' יום ומגלח ואח"כ מונה ק' יום: **או דילמא כיון.** דלילו מתחיל למימני נזירות ק' מעכשיו אכתי מייתרי להו כדי גידול שיער דהא פשו להו תמנין דאית בהו גידול שיער טובא והילכך מתחיל מעכשיו ומונה כ' יום ואחר כך מונה ל' יום ואח"כ מונה פ' ימים כדי להשלים נזירות ראשונה: **ותיבעי ליה נזירות מועטת.** כגון דאמר הריני נזיר לאחר כ' יום ומעכשיו נזיר סתם דל' נמי בכ' לא שלמי מ) ולא חיילי או דילמא לאלתר כ) חיילין [ומגלח] אחת על כולן: **אין הכי קמיבעיא ליה אלא חדא מגו חדא קא מיבעיא ליה.** כלומר נזירות מתוך נזירות קא מיבעיא ליה והכי קא מיבעיא ליה: את"ל

מסורת הש"ס

נוסחת הריב"ן

א) בכ"י כתוב כאן הגליון דלמטה במשנה: ב) יתמיד: ג) ומפי המורה: ד) מוקי לה בהאי טעמא דאי אמרת דלא הוי אלא נזירות סתם כיון דהספיק כו' ה) דקא: ו) למנות את: ז) יום: ח) דמזירות: ט) יכולה: י) קאמר: כ) נזירות: ל) שמר: מ) (ולא חייל) ליתא בכ"י: נ) חייל נזירות דמעכשיו ואינו מגלח ולכ' עשרים יום אסור לגלח לשתות יין ולעמוד במתים ולאחר כ' מונה נזירות ל' ואינו מגלח ומחזר ומונה י' להשלים כ' דאסורים ומגלח תגלחת אחת על כולן הס"ד:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) רש"י ד"ה אמר הריני נזיר וכו' כשהיה על בנו. נ"ב עי' מ"מ: ב) ד"ה גליון ומפי המורה דהואיל וכו' אלי לא מימא הכי קומכת ולא כל"ל: ג) תוד"ה הריני וכו' אחרי שנזירות בנו של ל' יום מובלעים תוך הק' יום עדיין דפירוש ולא. כ"ז נמקק נ"ב פי' אמרינן כיון דל' יום מובלעים תוך הק' דחסרו עדיין ל' דליכוי ק' יום. מ"מ: ד) ד"ה לאחר שבעים וכו' ונקט שאין תגלחת למימר מכשישלים שלשים כל"ל: ה) **באא"ד** הגה"ה לכאורה משמע וכו' דקתני מניח את שלו. נ"ב עיין ביאור דברי הגה"ה הזאת באתרוכה בתורת משור: ו) **באא"ד** מונה של בן ומניח שלו כל"ל: ז) **באא"ד** וליכא אלא כ"ט עד יום ק' ול"ע. נ"ב עי' לקמן טו ע"א מוס' ד"ה אבל אחר ממש מאי: ח) ד"ה בעי רבא אמר וכו' ואפי' יולד הבן מפסיק נזירותו ומניח נדרו. נ"ב עי' מ"מ, ג) גי' מ"מ כגון, ממקק וכ"כ מזרו כל"ל מ"מ: ט) ד"ה אי אלא דלמא כיון לית ליה דמי: י) ד"ה אי אלא דלמא כיון לית ליה וכו' דימי בנו עולין לתמנין הק' יום והכי. מלת והכי נמקק וכ"ב והיכי כל"ל: י) **באא"ד** והכי הוא יודע בברור דבהנך כ' לא שלמי ק' לימא כפי' הריני נזיר אחר כ' ומעתה פי'. כל"ל נ"ב ר"ל כך יאמר להדיא פי' בין הכל ק':

הגהות התוספות

1. ל"ל סתם. 2. תיבת עדיין נמקק ול"ל למנין דפירש. 3. ל"ל לכן אמרינן. ותיבת ולא נמקק. 4. ל"ל ביום א' למנייו. 5. ל"ל אלא כלומר. 6. ל"ל נזירות דבנו. 7. ל"ל דכשישלים את של בנו יחזור למנייו כו'. 8. ל"ל אחר כך. 9. תיבת את נמקק. 10. ל"ל לבדו ותיבת לגמרי נמקק. 11. ל"ל למנות קודם לידת הבן. 12. ל"ל לע"א. 13. ל"ל ויגלח. 14. ל"ל איכא. 15. ל"ל להשלימו. 16. ל"ל דאפשר. ותיבת וגם נמקק. 17. ל"ל דאם. 18. כאן הוא סה"ד ומה"ד הגה"ה ואע"ג דאמרינן כו'. 19. ל"ל הראשונה. 20. ל"ל יש לומר דלא דמיא כו'. 21. ל"ל לבנו בפני עצמו. 22. תיבת פי' נמקק ול"ל יהיה.

מוסף רש"י

משלים את שלו. שקבלו תחלה ואינו מגלח בין שתי המזרוות, כיון דלא נחית למנינא וכתב נזירות הוי (ראמ"ה בשמו). **מניח את שלו.** שנזירות בנו קבל תחלה, וחה שמנה את שלו תחלה מפני שנתחייב בו מיד, ואינו מגלח בינתיים (שם).

ט) נראה דל"ל אבל היכא דקיבל נזירות שלו בתחילה אינו עולה לכאן ולכאן דהא אם קבל עליו וכו'.

בג א מיי' פ"ב מהלכות נזירות הלכה ז:
כד ב מיי' שם פ"ד הל"ג סמג עשין קכו:
כה ג מיי' שם הל"ו: [ד מיי' שם הל' ז]: